

ВНУТРІШНЯ ФОРМА ЯК КЛАСИФІКАТОР КОСМОГОНІЧНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ (НА МАТЕРІАЛІ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ)

Стаття присвячена дослідженню семантики фразеологічних одиниць (ФО) сучасної німецької мови, зокрема виявленню космогонічних архаїчних уявлень у внутрішній формі фразеологізмів з компонентами "душа", "серце", "кров". В основу рубрикації внутрішніх форм ФО покладено міфологічно-філософські класифікаційні схеми першоелементів. У каркасі досліджуваних фразеологізмів виценовуються образи-символи: вогонь, вода і повітря, що виступають у їх семантиці окремими семами, тобто внутрішня форма ФО прямо чи опосередковано (шляхом системи паралелей) пов'язані з цими символами. Це явище пояснюється полівалентністю символів, дистинктивнація різних ознак яких дозволяє охоплювати різні, іноді й протилежні, фрагменти дійсності.

Ключові слова: внутрішня форма, фразеологічна одиниця, космогонічні уявлення, концептуальна метафора, міфологема.

Незважаючи на значну кількість праць, присвячених дослідженню семантичної структури фразеологічних одиниць (ФО), увага до їх семантики залишилась актуальною і до теперішнього часу. Семантичну структуру ФО визначають їх внутрішня форма, мовна мотивація фразеологічного значення і фразеологічна абстракція. Саме внутрішня форма, яка є елементом одиниць складно структурованого мовного рівня й відрізняється від внутрішньої форми слова характером фразеологічного значення (метафоричністю всієї логіко-предметної ситуації, розуміння якої зумовлене пресупозиційним аспектом), визначає формування фразеологізмів.

Враховуючи це, зосереджуємо увагу на ФО з компонентом нім. *die Seele* – укр. *душа*, що належать до "групи з великими вказівними можливостями стосовно внутрішньої форми" [Каракуця: 179], оскільки вони побудовані на паралелі між діями матеріального й духовного світів.

У праці М. Шахновича актуалізується увага на тому, що слово *die Seele* часто ототожнювалося зі словами нім. "das Herz" – укр. "серце",

нім. “das Blut” – укр. “кров”, і вважалося, що кров та серце є вмістилищем душі. Беручи до уваги таке ототожнення, метою нашої статті є розгляд космогонічних уявлень в системі ФО з компонентом *die Seele* та ФО з компонентами *das Blut, das Herz*.

Для досягнення поставленої мети ми намагалися розв’язати такі завдання:

– виявити зв’язок між міфологічним світосприйняттям та його вербалізацією в німецькій мові;

– здійснити систематизацію мовних образів душі, розкриваючи їх генетичну структуру;

– розглянути давні шари лексики у зв’язку з архаїчними уявленнями, віддзеркаленими у прототипах ФО.

Для підтвердження певної думки під час дослідження застосовувався метод порівняльно-зіставного аналізу.

Новизна цього дослідження полягає у виявленні космогонічних уявлень у внутрішній формі ФО сучасної німецької мови.

У нашому дослідженні, відповідно до маркованості внутрішньої форми, ФО з компонентами *die Seele, das Blut, das Herz* отримують номінацію космогонічних фразеологізмів.

Символіка ритуальних дійств та міфологічні уявлення стали основою знакових систем, у яких закодована емоційна сфера людини. Знакові системи, які репрезентують у своїй структурі “різні явища дійсності, – зазначає О. Каракуця [Каракуця: 131], – диференціюються на такі системи: 1) космогонічну (плюс підсистема “Жива природа”) та 2) антропоморфну”. Окремо від цієї класифікації знаходяться ФО, пов’язані з народною демонологією. С. Толстая [Толстая: 52] виділяє “антропологічне” і “космологічне” коло уявлень про душу, але кожне з них “...має своє внутрішнє членування і свій характерний набір мотивів, що розробляються, співвідносяться з різними сферами вірувань і представлений різними джерелами”.

В. Топоров [Топоров: 227] досить виразно подає свою думку про тісний зв’язок космогонії, мови і культури, визначаючи, що “космогонія є найбільш сприятливою сферою взаємодії мови та культури, оскільки мовні та міфологічні аспекти тісно перетинаються і взаємодіють: мотиви, що утворюють сюжетний каркас міфу, реалізуються в семантичних мотиваціях ключових космологічних

понять, у свою чергу, внутрішня форма слів постає як унікальне джерело міфологічної інформації”.

ФО з компонентом *die Seele* належать до групи зі значними вказівними можливостями стосовно до внутрішньої форми, вони побудовані на паралелі між діями матеріального й духовного світів.

Як відзначає С. Толстая [Толстая: 52], вірування в душу не вкладаються в єдину чітку систему, тому дослідниця виокремлює дві сфери уявлень про душу в духовній культурі: народну демонологію й поняття про життя/смерть (потойбічний світ).

Більшість ФО за своєю структурою є концептуальними метафорами високого ступеня абстракції, наприклад, ФО нім. *aus tiefster Seele etw. hoffen* – укр. *надіятися від усієї душі* [LSR 3: 1910], нім. *etw. brennt mir auf der Seele* – укр. *щось горить мені на душі* [ФСНМ: 549], тому пошуки внутрішньої форми досліджуваних одиниць потребують знань з первісної психології, міфології, етнології.

В основу рубрикації внутрішніх форм ФО з компонентами *die Seele, das Blut, das Herz* покладено міфологічно-філософські класифікаційні схеми першоелементів. Космогонічна знакова система уявлень про душу вкладається в п'ятикомпонентну схему “...комбінування першоелементів у вигляді чотирьох-п'яти “стихій””: земля, небо, сонце, вода, вогонь, повітря, погода тощо. Потрібно, однак, вказати, як наголошує Є. Мелетинський [Мелетинський: 232], що “...перед нами не метафори, а знаки і міфологічні символи”. М. Шахнович [1971: 51] відзначає про те, що душа в міфології вважалася “частиною повітря, ефіру або поєднанням чотирьох стихій”.

У каркасі ФО з компонентами *die Seele, das Blut, das Herz* вичленовуються образи-символи: *вогонь, вода, повітря, погода*, які виступають у семантиці ФО окремими семами. Коли йдеться про ФО, в основі значення яких лежить той чи інший елемент космогонічної системи, то ми не обмежуємося тільки словами, що називають ці стихії, але й маємо на увазі ті лексеми, які виражають окремі їх властивості, зокрема, вогонь – пече, зігріває, дає світло, руйнує, роз'їдає (ФО нім. *das brennt mir auf der Seele* – укр. *горить мені на душі* [НРФС: 508]).

Вогонь – полівалентний символ, окремі ознаки якого виступають елементами структури ФО, значення яких детерміновані первісними уявленнями про вогонь як душу людини. Коріння цих давніх уявлень пов'язане, як підкреслює О.О.Потебня, з ототожненням вогню й життєвої сили, а також її проявів: інстинктів, емоційних станів. О. Потебня [Потебня 234] зауважив, що “як душа і життя, так і часткові прояви життя – голод, спрага, бажання, кохання, сум, радість, гнів – уявлялися народу й зображувались у мові вогнем”.

Для Демокріта “душа – вогняне начало в тілі. Такі переконання походять від народних ототожнень життя й горіння, смерті та згасання, душі й мерехтливого вогника. Давньогрецькі прикмети уподібнювали душу вогню” [цитата за Шахнович: 52].

Митрополит Іларіон, описуючи дохристиянські вірування народу, вказував, що на інший шлях формування уявлень про душу як вогонь навів архаїчну свідомість обряд трупоспалення: згідно з віруваннями, під час трупоспалення душа разом з димом відлітала в небо.

Образ вогню виражає не тільки різного роду міфологічні уявлення, він має амбівалентний характер: він є не тільки руйнівною, але також і зігрівальною величиною.

Таким чином, уявлення про душу як вогонь продуковані різними віруваннями, що зумовлюють полівалентність символу вогню й побудову в його структурі різного типу паралелей, зіставлень, породжених первісною думкою.

Російський лінгвіст О. Потебня відзначав, що у мові залишився виразний слід “порівняння душевних порухів із вогнем, повітрям, водою...” [Потебня 1989: 52].

Наведемо приклади фразеологізмів, структурованих як концептуальна метафора “вогонь – людські почуття”. Основний різновид поліморфного образу вогню – конкретне полум'я, первісний об'єкт поклоніння архаїчної людини. Земне вогнище символізує душу живої людини. ФО цієї групи є схемами-концептами емоційних станів. Образ вогню, що пече і породжує біль, незадоволення позначає найвищий ступінь інтенсивності емоційного стану, виражений ФО з компонентом *душа* нім. *es brennt j-m auf der Seele* – укр. *у когось горить душа* [НРФС: 508]; ФО з компонентом *кров*, у яких кров ототожнюється з душею: нім. *das Blut kochte j-m in den Adern* – укр. *хто-небудь закипіє гнівом* [НРФС: 94], нім. *j-s Blut wallt auf* – укр. *у*

кого-небудь кров закипає [НРФС: 94], нім. *j-m das Blut in den Adern sieden (або kochen) machen* – укр. довести кого-небудь до білої гарячки [НРФС: 94], нім. *feuriges Blut* – гаряча кров, запальний темперамент [НРФС: 93], нім. *heißes Blut haben* – укр. бути схвилюваним [LSR 3: 694] тощо; ФО з компонентом *серце*: нім. *j-d hat ein warmes Herz* – укр. у кого-небудь гаряче серце [НРФС: 278]. Образ вогню, що зігріває, породжуючи тим самим задоволення та радість, виражений ФО нім. *j-m wird (es) warm ums Herz* – укр. у кого-небудь теплішає на серці (при вигляді чого-небудь, при думці про що-небудь) [НРФС: 656], нім. *Sonne im Herzen haben* – укр. випромінювати радість, дослівно – мати сонце в серці [LSR 3: 1490].

Ми розглянули паралель “вогень – людські почуття”, але образ вогню суміжний з іншими об’єктами, внаслідок чого виникають інші паралелі, наприклад, паралель “вогень – холод”, зіставлення в якій відбулося за ознакою дії “пече”.

О. Потебня відзначав, що “мороз – явище, що є протилежним вогню, – наближається, однак, у мові до вогню...” [Потебня 1989: 304]. На основі цієї семантичної паралелі виникли ФО нім. *kalten Blutes* – укр. холоднокровно, спокійно [НРФС: 93], *kaltes Blut bewahren* – укр. зберігати холоднокровність [НРФС: 92], нім. *das Blut erstarrt (або gefriert) j-m in den Adern* – укр. у кого-небудь кров замерзає в жилах [НРФС: 93], нім. *j-d hat ein kaltes Herz* – укр. у кого-небудь холодне серце [НРФС: 278].

Протилежні поняття “тепло – холод”, “вогень – мороз” властиві ФО, в основу яких покладено концептуальну метафору, в якій “страх – це холод”: нім. *das Blut erstarrt (або gefriert) j-m in den Adern* – укр. кров замерзає в жилах [НРФС: 93]. Відчуття страху експліковане за формулою ототожнення фізіологічного й психічного. Опозиція на рівні образного складника збігається з семантичною опозицією: якщо вогень – це гама емоцій, то холод – повна їх відсутність.

Розглянемо фразеологізми, основою яких є вербалізована паралель “вогень – світло”. До безтілесних форм існування душі “належать її “світлові” образи – тінь і світло, – вважає С. Толстая [Толстая: 75]. Перша з них асоціюється з часом, що наступає за моментом смерті (до поховання або до сорокового дня), а друга – з періодом після сорокового дня”.

В образі темряви концептуалізована негативна моральна характеристика людини, що має місце у ФО нім. *eine schwarze Seele haben* – укр. *бути злим, мати поганий характер* [WDI 11: 650]. Темрява відповідно співвідноситься з дихотомією “добро – зло”. Типологічно можна порівняти готське *rigis* – “темрява” і відповідно в нім. *ērken* – це “відраза”. Наші пращури вірили, що відьми, упирі, чаклуни мають дві душі – світлу й темну, які ведуть боротьбу між собою. Таким чином, фразеологічні одиниці маніфестують мікросистему ФО з компонентом *душа*, внутрішня форма яких базується на зорових відчуттях. Позитивні почуття в мові – світлі, ідея темряви символізує зло, негативну оцінку людини. Як відзначає О. Потебня, “...чорний колір, походячи від вогню, має значення потворності, ненависті, смутку, смерті, протилежні переносним значенням світла” [Потебня 1989: 314].

До усвідомлення душі як вогню стародавні люди прямували різними шляхами. Нездатність первісної людини утворити абстрактні поняття призвела до об’єктивації психічного в символі вогню, що відображено в системі фразеологізмів, внутрішні форми яких виражають різні ознаки цього явища. Група ФО з компонентом *душа*, у якій простежується зв’язок внутрішньої форми (конкретне полум’я, вогнище) й окремих компонентів структури значення, дистинктована на основі ознаки наближення – віддалення: *пече вогонь – біль, незадоволення, тепло – радість, задоволення*.

Вода, як і вогонь, відзначає М. Шахнович [Шахнович 169], “мали величезний вплив на уявлення людей. ... Немає майже жодного племені, у якого вода не вважалася б матерією всього живого, цілющою, очисною силою”. Стародавні люди, “говорили про рятівну силу води, про її омолоджувальну силу” [Маковський: 76]. Вода відмежовувала цей світ від потойбічного існування. Її властивості рухатися, струменіти персоніфікуються в образах водяників, русалок. У міфології простежується зв’язок небесної води (дощу) і земної (водоймища). Уявлення про душу як атмосферне явище сягає своїм корінням до ідеї розташування раю в небі, заселення неба душами предків, які керують усіма небесними явищами. У міфології душа уявлялася різними атмосферними явищами, зокрема в рідкому стані, тобто дощу, або в газоподібному – у вигляді пари.

Отже, стародавня людина сприймала різні природні явища як утілення душі. Первісні природодослідники в основу вчення про душу заклали окремі примітивні фізичні закони: “вода – душа” трансформувалася в різні стани.

Розглянемо ФО, побудовані на паралелі “водоймище – таємні почуття”. Семантичний концепт “таємні почуття” об’єктивується в образі водоймища і сформований на основі паралелі, утвореної спільною ознакою дії „приховувати”. Група ФО нім *in tiefster Seele* – укр. *від усієї душі* [НРФС: 508], нім *aus tiefster Seele etw. hoffen* – укр. *надіятися від усієї душі* [LSR 3: 601], нім *er tut mir in tiefster Seele leid* – укр. *мені шкода від усієї душі* [НРФС: 509], нім *j-m aus tiefster Seele danken* – укр. *бути вдячним кому-небудь від усієї душі* [НРФС: 508], нім *in tiefster Seele* – укр. *від усієї душі* [НРФС: 508], нім *aus dem Grunde seiner Seele [seines Herzens] hassen* – укр. *ненавидіти від глибини душі (серця)* [НРФС: 508], нім *aus tiefstem Herzen* – укр. *від усього серця: щиро, відверто*, нім *im Grunde seines Herzens* – укр. *від усієї душі*, [НРФС: 282], нім *j-n, etw. aus tiefstem Herzen verabscheuen* – укр. *відчувати огиду, ненависть від усього серця* [НРФС: 282] має ідентичну внутрішню форму, що генерується певним комплексом знань про структуру водоймищ. Внутрішньою формою цих фразеологізмів виступає образ водоймища. Принцип антропоцентричності є механізмом утворення метафоричного концепту, що розглядається. У ньому водоймище подібне за структурою до побудови людського тіла. Душа в цьому випадку асоціюється з внутрішніми органами, анатомія яких пропорційна до просторової орієнтації у водоймищі.

Зупинимося на фразеологізмах, побудованих на паралелі “крапля – задоволення спраги”.

Вода в міфологічній свідомості не втрачає свого магічного потенціалу залежно від співвідношення. Градація “водоймище – вода – крапля” репрезентує систему образних складників ФО, що віддзеркалюють міфологічні уявлення про душу як воду. Крапля формує семантику ФО, яка побудована на паралелі “крапля – задоволення спраги”, наприклад, нім *eine durstige Seele* – укр. *той, хто відчуває спрагу* [НРФС: 508], нім *eine durstige Seele sein* – укр. *весь час хотіти пити* [НРФС: 508].

Отже, семантика ФО визначається завдяки операції над релевантними знаннями, де вода розглядається як життєво необхідний компонент задоволення інстинкту споживання.

Уявлення про душу як атмосферне явище (повітря, вітер, пару, туман і т. д.) також стали основою для виникнення ФО сучасної німецької мови. Як природні цикли співвідносилися з відродженням і смертю, так і вічне життя людини розглядалося як циклічна зміна двох процесів – відмирання і воскресіння. Первісне світобачення дозволяло підтримувати думку про вічне існування душі людини. “Свіжа” душа, що тільки-но покинула тіло, уявлялась душею-диханням, тобто повітрям. Із цього приводу М. Шахнович [Шахнович: 50] констатує, що “з останнім подихом душа залишає тіло, як скинута сорочка. Душа виходить у вигляді пари або диму. Поняття про особливо тонку повітряну душу виникло із уявлень про неї як про дихання, повітря, пару, дим, вітер”.

Таким чином, душа – фантом, створений людською свідомістю для осмислення свого буття, якнайкраще збігається з уявленнями про душу як повітря внаслідок аморфності останнього, неможливості обсервувати як матеріал.

Міфологема *душа* намагнічена гетерогенними міфологічними уявленнями, тому одна й та ж вербалізована формула може трактуватися з погляду різноманітних вірувань. Це стосується ФО нім. *die Seele aushauchen* – укр. *спустити дух, сконати* [ФСНМ: 549], нім. *er hat seine Seele ausgehaucht* – укр. *він спустив дух, помер* [LSR 5: 1455], нім. *jmdm. die Seele aus dem Leib fragen* – укр. *витягувати душу з тіла* [WDI 11: 650]. У міфополі ФО нім. *jmdm. die Seele aus dem Leib fragen* – укр. *витягувати душу з тіла* [WDI 11: 650] схрещуються уявлення світової міфології про душу:

- 1) як повітря, пару, дим, хмаринку, вітер тощо;
- 2) як образ птаха, комахи, що корелятивний з зооморфними уявленнями про душу.

Міфополе ФО нім. *die Seele aushauchen* – укр. *спустити дух, сконати* [ФСНМ: 549] репрезентоване уявленнями про душу:

- 1) як процес дихання;
- 2) як повітря, яке ми вдихаємо.

Міфополя обидвох одиниць схрещуються в гомогенних уявленнях про душу як повітря.

Отже, у статті ми намагалися продемонструвати, як у внутрішній формі ФО сучасної німецької мови виявляються космогонічні уявлення. У ході дослідження до масиву ФО з компонентами *душа, серце, кров* застосовано класифікаційну космогонічну схему елементів світу, співвідносну з міфологічними уявленнями про душу. Її компоненти (земля, вогонь, вода, повітря) являють собою полівалентні символи, які завдяки однорідності своїх ознак моделюють внутрішні форми ФО. За цією ознакою фразеологізми диференційовані за репрезентацією своєї внутрішньої форми на міфологічні уявлення про душу як вогонь, як воду і як повітря. Земля не входить до складу міфологічних символів душі, вона протиставляється їм як символ матеріальності людського тіла.

У дослідженні виявлено зв'язок між міфологічним світосприйняттям та його вербалізацією в німецькій мові шляхом реконструкції мінімальних відрізків тексту, прототипів ФО, зіставлено їх з віруваннями та уявленнями і простежено вплив експлікованих пресупозицій на семантику ФО з компонентами *die Seele, das Blut, das Herz*. Здійснено систематизацію мовних образів душі через розкриття їх генетичної структури, що експлікується не лише на основі етнографічних джерел, а й на тлі всієї складної когнітивно-перцептивної організації свідомості первісної людини, матеріалізацією якої є міф. З'ясування етимології компонентів ФО, дало можливість розглянути давні шари лексики з погляду архаїчних уявлень, віддзеркалених у прототипах фразеологізмів.

ЛІТЕРАТУРА

Іларіон: Іларіон. Дохристиянські вірування українського народу. – К.: Обереги, 1992. – 312 с.

Каракуця: Каракуця О. М. Фразеологізми української мови з компонентом „душа” / структурно-семантичний, ідеографічний, лінгвокультурологічний аспекти: Дис. ... канд. філ. наук. 10.02.01. – Х., 2002. – 240 с.

Маковский: Маковский М. М. Сравнительный словарь мифологической символики в индоевропейских языках: Образ мира и миры образов. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 1996. – 416 с.

Мелетинский: Мелетинский Е. М. Поэтика мифа. – М.: Наука, 1995. – 407 с.

НРФС: Бинович Л.Э., Гришин Н.Н. Немецко-русский фразеологический словарь / Под ред. д-ра Малиге-Клаппенбах и К. Агрикола. – 2-е изд., испр. и доп. – М.: Русский язык, 1975. – 656 с.

Потебня 1914: Потебня А. А. О некоторых символах в славянской народной поэзии. – Харьков: Издание М. В. Потебня, 1914. – 234 с.

Потебня 1989: Потебня А. А. Слово и миф. – М.: Правда, 1989. – 622 с.

Толстая Толстая С. М. Славянские мифологические представления о душе // Славянский и балканский фольклор. Народная демонология. – М.: Индрик, 2000. – С. 52 – 95.

Топоров: Топоров В. Н. Пространство и текст // Текст: семантика и структура. – М.: Наука, 1983. – С. 227 – 284.

ФСМН: Осовецька Л. С., Сільвестрова К. М. Фразеологічний словник німецької мови. – К.: Радянська школа, 1964. – 715 с.

Шахнович: Шахнович М. И. Первобытная мифология и философия. – Л.: Наука, 1971. – 240 с.

WDI: Duden – Redewendungen und sprichwörtliche Redensarten / Wörterbuch der deutschen Idiomatik / hrsg. und bearb. Von Günther Drosdowski und Werner Scholze-Stubenrecht. – Mannheim; Leipzig; Wien; Zürich: Dudenverl., 1992 (Der Duden, Bd. 11). – 864 s.

LSR: Röhrich Lutz Lexikon der sprichwörtlichen Redensarten. Band 5. – Freiburg-Basel-Wien: Herder, 1999. – 1910 s.

Uliana Mykhailyshyn. The intrinsic from as a classifier of cosmogonic idioms. *In the article the semantics of phraseological units of contemporary German language were studied. The cosmogonic archaic ideas in the intrinsic form of phraseological units with the component "soul", "heart", "blood" were revealed. The intrinsic elements of phraseological units are classified according to the mythological philosophical classificational schemes of original elements.*

Images symbols are distinguished in idiomatic expressions: fire, water, air which are individual semes. It means that the intrinsic forms of phraseological units are directly or indirectly connected with these symbols. This phenomenon is explained by the polyvalence of symbols the distinctivation of different features of which embraces different and sometimes opposite fragments of reality.

Key words: *intrinsic form, phraseological unit, cosmogonic ideas, conceptual metaphor, mythologeme.*

Ольга Марочкіна (Тернопіль)

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕДАЧІ ВЛАСНИХ НАЗВ У ПОЕЗІЇ П. ТИЧИНИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Стаття присвячена способам передачі власних назв у поезіях П. Тичини (на матеріалі книжки „Ранні збірки поезій П. Тичини”. Переклад М. Найдана. – Львів: Літопис, 2000). Аналіз особливостей перекладу топонімів, релігійних назв, антропонімів та персоніфікованих назв подано у світлі мовознавчих перекладацьких студій.

Ключові слова: *транслітерація, транскрипція, конотація, дескриптивна перифраза.*

Рання поезія Тичини мала неабиякий вплив на розвиток української поезії ХХ століття. Зі збірок поета долинає крик зболеної України 1917 року. Рання поезія П. Тичини — це відгомін тих тривожних подій життя суспільства, стислий огляд історії культури Радянської України — від раннього ідеалізму революції до громадянської війни та її наслідків.

Віртуозність і новаторство Тичини мали б поставити його в епіцентр літератури того часу. Однак в англomовному світі мало хто усвідомив талант Тичини. Перекладались лише поодинокі вірші. Певною мірою змінює ситуацію поява перекладу Михайла Найдана, який повністю переклав п'ять перших збірок Тичини. Це збірки: „Сонячні кларнети” (1918), „Плуг” (1920), „Замість сонетів і октав” (1920), „В космічному оркестрі” (1921), „Вітер з України” (1924). У передмові Михайло Найдан зазначає, що його переклади не претендують на те, щоб передати всю велич таланту Павла Тичини, водночас він сподівається, що вони стануть поштовхом іншим перекладачам для створення більш вдалих поетичних версій. Ми в цій статті з'ясуємо особливості передачі власних назв у поезії П. Тичини англійською мовою.